

γυνή

γυνή, η, ουσ. [<αρχ. γυνή], η γυναίκα. Η λ. πέρασε στο λεξιλόγιο των λαϊκών ανθρώπων από την εκκλησιαστική φρ. κατά το μυστήριο του γάμου *ή δέ γυνή ἵνα φοβῆται τον ἄνδρα*, (Λαϊκό τραγούδι: *αν δεν αλλάξεις τακτική, ψεύτρα και άστατη γυνή, χωρίς κουβέντες πια πολλές θα μπλέξω μ' άλλη και θα κλαις*).

- η γυνή της απωλείας, γυναίκα ανήθικη, πόρνη: «τον ξεμούαλισε μια γυνή της απωλείας και διέλυσε για χάρη της το σπίτι του».

- η εν πολλαίς αμαρτίαις περιπεσούσα γυνή, βλ. λ. [αμαρτία](#).

- κάλλιο φιδιού γλώσσα να σε φά(ει) παρά γυναικός κακής, βλ. λ. [φίδι](#).

- πυρ, γυνή και θάλασσα, τα τρία κακά στη ζωή ενός άντρα. (Λαϊκό τραγούδι: **πυρ, γυνή και θάλασσα**, εσείς με καταστρέψατε και τη ζωή μου χάλασα). Αντίθ. μέσο μουνί μονέδα.

- συν γυναιξί και τέκνοις, λέγεται για οικογενειάρχη που παρευρίσκεται σε κάποια κοινωνική εκδήλωση με όλη την οικογένειά του: «ήρθε στο σπίτι μου συν γυναιξί και τέκνοις για να μου ευχηθεί για τη γιορτή μου».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας